

És per plorar

written by Pere Grau i Rovira | 22 de novembre de 2023

Traducció de l'article en alemany publicat [al bloc de l'autor](#) el 16/11/23 i enviat als eurodiputats i a la premsa de parla alemanya.

És realment per plorar el que passa actualment a la política espanyola i també el fet que a Alemanya o no és comprés o majorment explicat tant simplistament que el relat acaba sent una mala caricatura de la realitat. I per acabar-ho d'adobar, ens arriba una notícia que és realment difícil de comprendre: la fracció del Partit Popular Europeu al Parlament Europeu ha demanat un debat sobre la prevista llei espanyola d'amnistia, perquè segons ells "això seria el principi del final de l'estat de dret a Espanya".

Aquest debat és una vergonya pel Parlament Europeu. I és trist que els diputats alemanys de l'EPP es deixin instrumentalitzar pels ultranacionalistes espanyols. Perquè aquesta llei, que a més no serà tan complerta com hauria de ser, no és cap atac contra l'estat de dret, sinó al contrari, el restabliment de l'estat de dret d'Espanya pel que fa a Catalunya, que en els darrers anys ha estat trepitjada pels alts tribunals espanyols, o bé ignorant lleis existents (inclosa la Constitució), o bé interpretant-les de forma arbitrària. Aquesta amnistia seria el mínim de justícia que hom ha d'esperar d'un estat envers els ciutadans, els actes dels quals en altres estats democràtics serien considerats com expressió de la llibertat d'idees i de manifestar-les. O, en pocs casos s'haurien saldat amb una amonestació i una multa moderada, i no pas amb llargues penes de presó i amb multes astronòmiques com ha passat en el cas de Catalunya. Del president de la fracció de l'EPP, el senyor Manfred Weber, n'havia tingut fins ara una opinió molt alta. M'entristiria molt haver-la de revisar.

I en els mitjans alemanys, tot plegat és simplificat així: investidura a canvi d'amnistia. Llestos. I tan senzill no ho és, de cap manera. Perquè en realitat no és l'amnistia allò que més treu de polleguera els nacionalistes espanyols, sinó un altre dels punts del pacte entre Sánchez i el partit de Puigdemont: el reconeixement del caràcter nacional de Catalunya, que portaria conseqüències molt extenses. Que Catalunya, segons la interpretació actual del mot, és una nació, ho confirma la història real de la península ibèrica, però és negat per la manipulada història que generacions de nacionalistes han construït. Examinar-ho en detall sobrepassa els límits d'un article, però és fàcil de provar. Com algú del Partit Popular espanyol ha dit aquests dies: "Però aleshores hauríem d'escriure la nostra història de cap i de nou". És clar que sí. Perquè aquella que s'ensenya encara a les escoles té molts elements que pertanyen al reialme de les faules i no al de la ciència.

Aquests dies han fet declaracions altra vegada grups de militars retirats o de la guàrdia civil que propugnen obertament un cop militar per tornar a "salvar la pàtria" com en el 1936. per sort les circumstàncies a Europa són molt diferents de les de llavors, sinó potser tornariem a tenir aquell malson. Per cert, la participació ciutadana a les manifestacions contra Sánchez i contra l'amnistia ha estat certament nombrosa, però segons estimacions de la policia espanyola, ni de bon tros tan gran com els organitzadors esperaven i ens volen fer creure. Amb tendència a disminuir.

Sigui com sigui, un periodista català ha escrit fa poc: "Sánchez no té cap alternativa. O reforma l'Estat o aquest se'l menja". A veure què ens porten les setmanes i mesos vinents.